

31.12.2008

Dnro 4022/4/06

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Petri Jääskeläinen

Esittelijä: Vanhempi oikeusasiamiehensihteeri Erkki Hännikäinen

KUNNAN JÄTEMAKSUSTA VAPAUTTAMISTA JA JÄTELAIN TULKINTAA KOSKEVA ASIA

1 KANTELU

Arvostelette kirjoituksistanne tarkemmin ilmenevin perustein jätemaksujen määräämistä Siuntion kunnassa sellaiselle kiinteistölle (autiotalolle), jonka osalta olette ilmoittanut, ettei kiinteistö ole käytössä. Arvostelette myös jätemaksusta vapauttamista koskevien muistutustenne käsittelyä sekä jätetelain 30 §:n säännösten tulkintaa ja soveltamista kunnissa yleensä.

Kerrotte, että ostitte vuonna 2003 Siuntiosta purkukuntoisen mökin. Seuraavana vuonna saitte Rosk'n Roll Oy Ab:ltä mökin osalta vuoden 2003 jättepiste- ja EKO-maksua koskevan laskun, joka Teidän oli pakko maksaa, koska Teidän osoitettanne ei ollut tiedetty ja lasku tuli vasta eräpäivän jälkeen. Seuraavana vuonna saitte vuoden 2004 laskun ja teitte siitä Siuntion kunnalle muistutuksen, jossa pyysitte maksun poistamista. Muistutukseenne ei kuitenkaan edes vastattu. Teitte myös vuoden 2005 maksusta muistutuksen Siuntion kunnalle, jonka rakennusmestari A hylkäsi perustellen päätöstään sillä, että jätelain muutoksen 1.9.2004 jälkeen järjestetystä jätteenkuljetuksesta ei voinut enää vapauttaa (ja sillä että hakemuksen mukaan kiinteistö oli käytössä).

Kunnasta Teille on ilmoitettu, että jokaisella kiinteistöllä pitää olla asema-kaava-alueella jätteenkuljetussopimus kuljetusyrityksen kanssa (sopimusperusteinen jätteenkuljetus). Yksikään jätteenkuljetusyritys ei kuitenkaan tee kanssanne sopimusta, koska olette ilmoittanut, ettei Teillä ole jätettä eikä jätetästä. Ette ole voinut myöskään tehdä kimppasopimusta naapureittenne kanssa yhteisen jätetästä käytöstä.

Olette pyytänyt Siuntion kunnalta vuosien 2004 ja 2005 jätemaksujen poistamista vedoten jätelain 30 §:n 2 ja 3 momentin säännöksiin, jotka kuuluvat seuraavasti:

"Jos taksan mukaista jätemaksua on pidettävä kohtuuttoman suurena tai pienenä, voidaan maksu määrätä taksasta poiketen tai maksu jätetään perimättä ottaen huomioon erityisesti jätteen määrä, järjestetyn jätetuollon palvelutaso ja 11 §:ssä tarkoitettu jätteen omatoiminen hyödyntäminen ja käsittely.

Yksittäistapauksessa maksun perusteet voidaan määrätä taksasta riippumatta."

Muistutukseenne vuoden 2004 jätemaksuista ei ole edes vastattu ja muistutukseenne 2005 jätemaksuista on hylätty. Kerrotte lisäkirjeessänne 21.5.2007, että olette tehnyt myös vuoden 2006 jätemaksusta muistutuksen Länsi-Uudenmaan jätelautakunnalle, mutta sen menettelystä ette ole nyt kannellut.

Arvostelette jätelain 30 §:n 2 ja 3 momentin sanamuotoja, joiden mukaan jätemaksu *voidaan* em. edellytyksin määrätä taksasta poiketen tai jättää perimättä tai määrätä taksasta riippumatta, vaikka sanamuodon tulisi olla *pitää*. Kunnat vetoavat laintulkinnassaan juuri näihin voidaan-sanoihin katsoessaan, että helpotuksia ei tarvitse myöntää.

Arvostelette myös sitä, että kunnat tulkitsevat jätelakia niin, että kaikki kiinteistöt ovat velvollisia maksamaan kunnan jätemaksua, vaikka laissa puhutaan jätteen tuottajasta.

Pyydätte oikeusasiamiestä muun muassa selvittämään

1. ovatko Siuntion kunnan "jätemääräykset" lainmukaisia, kun autiotalon omistajat maksavat jätepiestemaksua saman verran kuin ne, joilla on sopimus jätteenkuljetusyrityksen kanssa ja jotka saavat palvelun kerran kuussa oikeasta tyhjennyksestä,

2. onko rakennusmestari A:n toiminta ollut lainmukaista, kun hän on jättänyt vastaamatta vuoden 2004 jätemaksuista tekemäänsä muistutukseen ja kun hän vastauksessaan muistutukseenne vuoden 2005 jätemaksuista Teidän mukaanne väitti, että 1.9.2004 jälkeen kunta ei ole saanut myöntää vapautuksia/alennuksia jätemaksuista, ja

3. onko lainmukaista ja kohtuullista, että dementoituneet vanhukset, jotka ovat hoitolaitoksissa ja maksavat kyseisiä jätemaksuja, joutuisivat aina erikseen hakemaan vapautusta niistä korkeimmalta hallinto-oikeudelta, ja onko kohtuullista vaatia, että korkein hallinto-oikeus joutuisi tutkimaan nämä tapauskohtaisesti.

Lisäksi tiedustelette sitä, mihin perustuu EKO-maksun periminen ja se, ettei siitä voi saada vapautusta.

2 SELVITYS

Siuntion tekninen lautakunta on antanut selvityksen kantelunne johdosta. Tekninen lautakunta on esittänyt selvityksessään seuraavan:

"Jätehuoltolain 11 §:n mukaan kaikkien asuttujen kiinteistöjen pitää liittyä järjestettyyn jätteenkuljetukseen. Siuntion kunta on osakkaana jätehuoltoyritys Rosk´n Rollissa ja on antanut jätehuollon mainitulle yritykselle.

B (kantelija) on muutaman kerran lähestynyt Siuntion kuntaa mm. internetin välityksellä ja on mm. ilmoittanut, että hänen Siuntiossa omistamansa talo on asumiskelvoton ja että hän ei oleskele siellä eikä siksi tuota jätettä.

Rakennusmestari on mm. huhtikuussa 2006 ilmoittanut B:lle, että vapautus voi tulla kyseen jos hän voi todistaa, että hänen talonsa on asumiskelvoton.

Aiemmin on ilmoitettu mm. että vuosimaksun alennuksen voi saada jos hän voi todistaa että taloa käytetään ainoastaan vuoden lämpimänä aikana.

Etäisyys kantelija B:n kiinteistöltä lähimpään kunnalliseen jätepiesteeseen, joka sijaitsee Siuntion kirkonkylässä on n. 6 km. Osa Saukkosen kanssa käydystä kirjeenvaihdosta on liitteinä."

Teknisen lautakunnan selvityksen perusteella kävi ilmi, että jätemaksujen määrääminen, maksuunpano ja jätemaksuja koskevien muistutusten käsittely oli delegoitu rakennusmestari A:lle, joka ei ollut antanut asiassa omaan selvitystään. Sen vuoksi tämän kanteluasian esittelijä on tiedustellut 8.12.2008 puhelimitse A:lta, haluaako hän antaa vielä oman selvityksensä kantelun johdosta. A on ilmoittanut, että hän oli valmistellut ja esitellyt teknisen lautakunnan selvityksen tietoisena myös häneen itseensä kohdistuneista kanteluväitteistä ja että hän yhtyy teknisen lautakunnan selvitykseen, johon hänellä ei ole lisättävää. Kopio teknisen lautakunnan selvityksestä oheistetaan tiedokseenne.

Lisäksi tämän kanteluasian esittelijä on ollut puhelimitse yhteydessä jäteasiamies C:hen Länsi-Uudenmaan jätelautakunnasta, jolle Siuntion kunnan jätemaksujen määrääminen, maksuunpano ja jätemaksuja koskevien muistutusten käsittely on siirtynyt 1.9.2006 alkaen. Ojala on ilmoittanut, että hän oli käynyt kunnan rakennustarkastajan kanssa kiinteistöllänne, jolla tuolloin todettiin olevan ainakin päältäpäin tarkasteltuna asumiskelpoinen rakennus.

Niin ikään tämän kanteluasian esittelijä on ollut yhteydessä Rosk'n Roll Oy Ab:hen ja ylitarkastaja D:hen ympäristöministeriöstä, joka on toimittanut tänne kopiot ympäristöministeriön asianomaisten virkamiesten kanssa sähköpostitse käymästänne kirjeenvaihdosta ja entisen ympäristöministerin Jan-Erik Enestamin Teille kansalaiskirjeeseen 27.12.2006 antamasta vastauksesta.

3 RATKAISU

Kantelunne koskee nimenomaan jätemaksusta vapauttamista eikä vapauttamisesta velvollisuudesta liittyä alueella järjestettyyn jätteenkuljetukseen, mikä oli 1.9.2004 saakka lain mukaan mahdollista.

Käsittelen seuraavassa lähinnä jätemaksusta vapauttamista. Liittymisvelvollisuudesta vapauttamista käsittelen vain sikäli, kuin se on tarpeen sen johdosta, että Siuntion kunnan rakennusmestari A on hylännyt vuoden 2005 jätemaksuja koskevan muistutuksenne vetoamalla siihen, ettei liittymisvelvollisuudesta voinut enää lain mukaan vapauttaa.

3.1 Sovellettavat säännökset

3.1.1 Säännökset ennen 1.9.2004

Jätteen haltijan määritelmä

Jätelain 3 §:n 1 momentin 6 kohdan mukaan jätteen haltijalla tarkoitetaan jätteen tuottajaa, kiinteistön haltijaa tai toiminnan järjestäjää taikka muuta luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, jonka hallussa jäte on.

Järjestetty jätteenkuljetus

Jätelain (1072 /1993) 10 §:n 1 ja 2 momentissa oli säädetty kunnan velvollisuudesta järjestää lähinnä asumisessa syntyneen jätteen kuljetus seuraavaa:

"Kunnan on järjestettävä joko omana toimintanaan taikka muuta yhteisöä tai yksityistä yrittäjää käyttäen asumisessa syntyneen jätteen sekä ominaisuudeltaan, koostumukseltaan ja määrältään siihen rinnastettavan teollisuus-, palvelu- tai muussa toiminnassa syntyneen muun kuin ongelmajätteen kuljetus (kunnan järjestämä jätteenkuljetus). Kunta voi ottaa järjestämäänsä jätteenkuljetukseen muunkin jätteen kuljetuksen.

Edellä 1 momentissa tarkoitettu jätteenkuljetus voidaan järjestää kunnassa tai sen osassa kunnan päätöksellä ja tarkemmin määräämillä ehdoilla myös siten, että jätteen haltija sopii siitä kuljetuksen suorittajan kanssa (sopimusperusteinen jätteenkuljetus). Kunnan määräämät ehdot voivat koskea kuljetettavan jätteen lajia ja laatua, kuljetuksesta lajeittain perittävää kohtuullista ylintä hintaa samoin kuin aluetta, jolla kuljetuksen suorittajan on tarjottava kuljetuspalveluja."

Liittymisvelvollisuus järjestettyyn jätteenkuljetukseen ja siitä vapauttaminen

Jätelain (1072 /1993) 11 §:ssä oli säädetty liittymisvelvollisuudesta järjestettyyn jätteenkuljetukseen ja siitä vapauttamisesta seuraavaa:

"Jätteen haltijan on liityttävä alueella järjestettyyn jätteenkuljetukseen.

Kunta voi kuitenkin päättää, että järjestettyyn jätteenkuljetukseen ei tarvitse liittyä, jos jätteen määrä on poikkeuksellisen vähäinen ja jos jätteen haltija järjestää itse jätehuollon."

Jätteen haltijan kustannusvastuu

Jätelain 27 §:n (1072/1993) mukaan jätteen haltija tai edellinen haltija vastasi jätteestä aiheutuvista kustannuksista, jollei 18 §:n 1 momentin 5 kohdan nojalla toisin määrätty (Valtioneuvoston yleiset määräykset jätehuollon järjestämisestä koskevien säännösten täytäntöönpanosta ja tuottajavastuusta).

Kunnan jätemaksu

Jätelain 28 §:n 1 momentissa säädetään kunnan jätemaksusta seuraavaa:

"Kunnalla on oikeus kantaa järjestämästään jätehuollosta ja siihen liittyvistä tehtävistä sille aiheutuvien kustannusten kattamiseksi jätemaksua. Jätemaksu voi muodostua yhdestä tai useasta maksusta."

Kunnan jätemaksun määräämisperusteet

Jätelain 29 §:ssä on säädetty jätemaksujen määräämisen yleisistä perusteista:

"Jätemaksun määräämisen yleisinä perusteina ovat jätteen laji, laatu, määrä ja noutokerrat. Perusteina saadaan lisäksi ottaa huomioon jätteen keräys- ja kuljetusolot kiinteistöllä ja noutoalueella, kunnan keräysvälineiden käyttö sekä kuljetusmatka kuljetettaessa jäte yksittäisenä kuljetuksena.

Jos jätteen määrää tai laatua ei voida vaikeudetta luotettavasti selvittää tai jos ympäristönsuojelun tai jätehuollon järjestämisen kannalta on tarpeellista, voidaan jätemaksun määräämisperusteina käyttää myös kiinteistön kerrosalaa, henkilöiden lukumäärää tai muuta vastaavaa perustetta (kursiv. tässä)."

Kunnan jätemaksun määrääminen

Jätelain 30 §:ssä (1072 /1993) oli säädetty kunnan jätemaksusta määräämisestä seuraavaa:

”Jätemaksun määräämisen yksityiskohtaiset perusteet sisältävän taksan hyväksyy kunta. Taksa tulee hyväksyä siten, että jätemaksu kannustaa jätteen määrän ja haitallisuuden vähentämiseen sekä jätteen hyödyntämiseen.

Jos taksan mukaista jätemaksua on pidettävä kohtuuttoman suurena tai pienenä, *voidaan (kursiv. tässä)* maksu määrätä taksasta poiketen.

Yksittäistapauksessa maksun perusteet *voidaan (kursiv. tässä)* määrätä taksasta riippumatta.

Määrättäessä jätemaksu poikkeavalla tavalla tai määrättäessä siitä taksasta riippumatta on maksuperusteiden oltava tasapuolisia ja kohtuullisia.”

Velvollisuus suorittaa kunnan jätemaksu

Jätelain 31 §:n 1 momentin mukaan jätteen haltija tai edellinen haltija, jonka jätteestä kunta huolehtii, on velvollinen suorittamaan kunnan jätemaksun.

Kunnan jätemaksusta tehtävä muistutus

Jätelain 32 §:ssä säädetään jätemaksusta tehtävästä muistutuksesta seuraavaa:

”Maksuvelvollisella on oikeus tehdä 14 päivän kuluessa maksulipun saamisesta muistutus jätemaksun määräämisestä ja maksuunpanosta päättävälle kunnan viranomaiselle. Muistutuksen johdosta on tehtävä päätös ja maksuvelvolliselle lähetettävä uusi maksulippu.”

Kunnan jätemaksun suorittaminen ja palauttaminen

Jätelain 33 §:ssä on puolestaan säädetty jätemaksun suorittamisesta:

”Jätemaksu suoritetaan kunnalle. Kunta voi myös määrätä, että maksu suoritetaan sen lukuun toimivalle yhteisölle tai yrittäjälle.

Jätemaksu on suoritettava maksulipussa tai muistutuksen johdosta lähetetyssä uudessa maksulipussa ilmoitettuna aikana muutoksenhausta huolimatta. Jos maksua ei suoriteta määräajassa, eräänytyneelle määrälle on suoritettava korkoa 16 prosenttia vuodessa eräänymispäivästä.

Jos jätemaksu muutoksenhaun johdosta poistetaan tai sitä alennetaan, kunnan on suoritettava liikaa maksettu määrä takaisin sekä vuotuista korkoa maksupäivästä takaisinmaksupäivään saakka Suomen Pankin viimeksi mainittuna päivänä käyttämän alimman diskonttokoron mukaan.”

Jätemaksu on ulosottokelpoinen ilman eri tuomiota tai päätöstä

Jätelain 73 §:n mukaan kunnan jätemaksu saadaan periä ilman tuomiota tai päätöstä siinä järjestyksessä kuin verojen ja maksujen perimisestä ulosottoimin säädetään.

3.1.2

Säännökset 1.9.2004 alkaen

Jätelain muutoksella (452/2004), joka tuli voimaan 1.9.2004, lisättiin jätelain 10 §:n uusi 4 momentti ja muutettiin muun muassa jätelain 11, 27 ja 30 §:n 1 ja 2 momentin säännöksiä.

Järjestetty jätteenkuljetus

Jätelain 10 §:n 4 momentin mukaan järjestetty jätteenkuljetus on suunniteltava ja hoidettava siten, että se osaltaan toteuttaa 6 §:ssä säädettyjä yleisiä velvollisuuksia ja turvaa jätteen haltijoille riittävän palvelutason. Jos jätteenkuljetusta ei ole järjestetty kiinteistökohtaisesti, kunnan on huolehdittava siitä, että keräyspaikat ovat kohtuullisesti saavutettavissa.

Järjestetystä jätteenkuljetuksesta ei voi enää myöntää vapautusta

Jätelain 11 §:ssä säädetään nykyisin:

”Jätteen haltijan on liityttävä alueella järjestettyyn jätteenkuljetukseen. Jätteen haltijan on toimitettava jätteet järjestetyn jätteenkuljetuksen piirissä olevaan jäteastiaan tai keräyspaikkaan lukuun ottamatta niitä jätteitä, jotka jätteen haltija tämän lain, sen nojalla annettujen säännösten ja asianomaisten kunnallisten jätehuoltomääräysten mukaisesti hyödyntää tai käsittelee itse.”

Jätteen haltijan kustannusvastuu

Jätelain 27 §:ssä säädetään nykyisin, että jätteen haltija tai edellinen haltija vastaa jätteestä aiheutuvista kustannuksista, jollei tuottajavastuun osalta 3 a luvusta muuta johdu.

Jättemaksun määrääminen

Jätelain 30 §:n jättemaksun määräämistä koskeva säännös kuuluu puolestaan seuraavasti:

”Jättemaksun määräämisen yksityiskohtaiset perusteet sisältävän taksan hyväksyy kunta. Taksasta tulee hyväksyä siten, että jättemaksu vastaa tarjottua palvelutasoa ja kannustaa jätteen määrän ja haitallisuuden vähentämiseen sekä jätteen hyödyntämiseen.

Jättemaksun määrää ja panee maksuun kunnan määräämä viranomainen. Jos taksan mukaisista jättemaksuista on pidettävä kohtuuttoman suurena tai pienenä, voidaan maksu määrätä taksasta poiketen tai maksu jätetään perimättä ottaen huomioon erityisesti jätteen määrä, järjestetyn jätehuollon palvelutaso ja 11 §:ssä tarkoitettu jätteen omatoiminen hyödyntäminen ja käsittely.

Yksittäistapauksessa maksun perusteet voidaan määrätä taksasta riippumatta.

Määrättäessä jättemaksu poikkeavalla tavalla tai määrättäessä siitä taksasta riippumatta on maksuperusteiden olta va tasapuolisia ja kohtuullisia.”

Muut muutokset

Jätelakia on lainmuutoksen (452/2004) jälkeen muutettu muun muassa lailla (411/2007) kunnalle kuuluvaa jätteenkuljetuksen järjestämisvelvollisuutta ja kunnan järjestämää jätteiden hyödyntämistä koskevin osin (Jätel 10 ja 13 §), mutta näillä muutoksilla ei ole merkitystä kantelunne kannalta, joten niitä ei ole tarpeen tässä yhteydessä käsitellä.

3.2

Noudatetun menettelyn arviointi

3.2.1

Jättemaksun määrääminen ja jätelain 30 §:n 2 ja 3 momentin tulkinta ja soveltaminen kunnissa yleensä

Jätepistemaksu ja EKO-maksu ovat tyypillisesti sellaisia maksuja, joilla katettavien palvelujen käyttöä sen paremmin kuin jätteen syntyä tai määrääkään ei voida vaikeudetta kohtuullisin kustannuksin valvoa ja luotettavasti selvittää. Niiden määräämisessä sovelletaankin jätelain 29 §:n 2 momentin tarkoittamaa "muuta perustetta" eli yleensä kiinteistön käyttötarkoitusta. Tosin EKO-maksun osalta tällaisen muun perusteen käyttäminen on perusteltu myös sillä, että se on ympäristönsuojelun tai jätehuollon järjestämisen kannalta on tarpeellista (HE 77/1993 vp). Maksu määrätään tällöin lähtökohtaisesti riippumatta jätteen synnystä tai määrästä taikka palveluiden käytöstä. Maksu määrätään jo siitä, että palvelut ovat käytettävissä.

Kiinteistön haltijalla on tämän jälkeen mahdollisuus riitauttaa jättemaksu tekemällä siitä muistutus. Vetoaminen siihen, ettei tarvitse tai käytä kunnan järjestämää jätehuoltoa, ei riitä. Jokainen jätteen haltija on velvollinen jätelain 11 §:n mukaan liittymään järjestettyyn jätteenkuljetukseen ja noudattamaan kunnan jätelain 17 §:n nojalla antamiin jätehuoltomääräyksiin sisältyviä määräyksiä esimerkiksi hyötyjätteen erilliskeräyksestä, eikä jätteen haltija voi vedota siihen, ettei hän käytä kunnan asianomaisia jätehuoltopalveluja. Tilanne on hankalampi, jos kiinteistön haltija vetoaa siihen, ettei jätettä synny lainkaan.

Jätteen syntymättä jääminen on kuitenkin ennen kaikkea näyttökysymys. Jos kiinteistö on rakentamaton, jätteen syntymättä jääminen on hyvin mahdollista. Tällaisen kiinteistön haltijalle ei jättemaksua yleensä määrätä. Sen sijaan, jos kiinteistöllä on asumiskelpoinen rakennus, kiinteistön jonkinasteinen käyttö ja jätteen syntyminen on katsottu todennäköiseksi. Jollei omistaja ole itse käyttänyt kiinteistöä, hänen perheensä, tai sukulaisensa ovat saattaneet sitä käyttää. Näin on asia varsinkin loma-asunnon osalta.

Olette viitannut siihen, että kunnat ovat tulkinneet jätelain 3 §:n 1 momentin 6 kohdan säännöstä niin, että kaikki kiinteistön omistajat ovat maksuvelvollisia jätteen haltijoita riippumatta siitä, onko heidän hallussaan jätettä vai ei.

Jätelain 27 §:n mukaan jätteen haltija tai edellinen haltija vastaa jätteestä aiheutuvista kustannuksista. Jätelain 3 §:n 1 momentin 6 kohdan mukaan jätteen haltijalla tarkoitetaan jätteen tuottajaa, kiinteistön haltijaa tai toiminnan järjestäjää taikka muuta luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, jonka hallussa jäte on. Jätelain 31 §:n 1 momentin mukaan jätteen haltija tai edellinen haltija, jonka jätteestä kunta huolehtii, on velvollinen suorittamaan kunnan jättemaksun.

Hallituksen esityksen (HE 77/1993 vp) mukaan laissa määriteltäisiin alan keskeiset käsitteet ja määrittelyssä seurattaisiin EY-direktiiveissä olevia vastaavia määrittelyjä. Jätteen haltija oli määritelty Neuvoston direktiivissä 91/156/ETY, jonka 1 artiklan kohdassa c) jätteenhaltijalla

tarkoitetaan "jätteen tuottajaa, luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, jonka hallussa jäte on". Direktiivi siis edellytti, että jäte on asianomaisen hallussa.

Myös korkeimman hallinto-oikeuden hallintoneuvos Lauri Tarasti on todennut kirjoituksessa "Jättemaksusta vapauttaminen korkeimman hallinto-oikeuden näkökulmasta" (Korkein hallinto-oikeus 80-vuotta, Vammala 1998, s. 201) seuraavaa:

"Jätelain 27 §:n mukaan kustannusvastuu jätteistä on jätteen haltijalla. Lain 31 §:n mukaan velvollinen suorittamaan jättemaksun on jätteen haltija tai edellinen haltija. *Jollei ole jätettä ei ole jätteen haltijaakaan (kurs. tässä).....*

Olen henkilökohtaisesti sillä kannalla, että jättemaksun periminen edellyttää sellaista jätteen olemassaolon todennäköisyyttä, että jätehuoltopalveluiden tarve saattaa syntyä. Mainittujen pykälien tulkinta vaatii sitä. Sitä paitsi jättemaksu on maksu kunnan järjestämästä jätehuollosta ja siihen liittyvistä tehtävistä eikä vero.

Samalla on kuitenkin korostettava näyttökysymyksiä. Aivan samoin kuin edellä on todettu jätteen poikkeuksellisesta vähäisyydestä, aivan samoin jätteen jääminen kokonaan syntymättä on vaikeasti näytettävissä, koska yleisen elämäkokemuksen mukaan jätteen syntymistä on lähes mahdotonta kokonaan välttää, olipa kysymys minkälaisesta kiinteistön käytöstä tahansa. Rakentamattomasta kiinteistöstä ei käytännössä ole jättemaksua peritty. Mutta jos kiinteistöllä on asuttava rakennus, sen uskottavuus, että kiinteistöä ei lainkaan käytetä, on vaikea näyttää. Omistajan ollessa ulkomailla hänen perheensä tai ystävänsä saattavat käyttää kiinteistöä, hänen omistaessa kaksi vapaa-ajan asuntoa hän todennäköisesti ainakin tilapäisesti käyttää molempia jne. Kunnan jätehuoltopalvelut ovat näissäkään tapauksissa yleensä kiinteistön käytettävissä."

Tässä yhteydessä on syytä mainita korkeimman hallinto-oikeuden ennakkopäätös KHO 23.6.1998 taltio 1162 (KHO:1998:25), jossa kiinteistön omistaja ja haltija katsottiin jätteen haltijaksi ja velvolliseksi maksamaan EKO-maksua käyttämättömäksi ilmoittamastaan vapaa-ajan kiinteistöstä, kun kiinteistöllä sijaitsi hänen käytettävissään oleva vapaa-ajan asunto.

Asiassa oli kysymys vapaa-ajan asunnon 100 markan suuruisesta ekopistemaksusta vapauttamisesta sillä perusteella, ettei kiinteistöä ollut käytetty vuoden 1992 jälkeen ja että perheellä oli samassa kunnassa toinen käytössä oleva vapaa-ajan asunto. Ekopistemaksu muun muassa sisälsi asumisessa syntyvien hyöty- ja ongelmajätteiden käsittelystä ja kuljetuksesta sekä ekopisteiden perustamisesta ja käytöstä aiheutuneet investointi- ja kunnossapitokustannukset.

Kunta oli hylännyt kiinteistön omistajan ja haltijan X:n muistutuksen ekopistemaksusta. Lääninoikeus oli kuitenkin kumonnut päätöksen perustellen päätöstään sillä, että saatuun selvitykseen nähden oli pidettävä todennäköisenä, ettei kyseistä loma-asuntoa ollut käytetty kyseisenä vuonna lainkaan ja että X:ää ei näin ollen voitu pitää kyseisen kiinteistön osalta jätelain 3 §:n 1 momentin 6 kohdassa tarkoitettuna jätteen tuottajana tai haltijana.

Kunta oli valituksessaan todennut, että ekopisteverkon rakentamisesta ja kunnossapidosta oli syntynyt kustannuksia myös asianomaista kiinteistöä varten tarkoitetun palvelun järjestämisestä. Palvelut olivat X:n käytettävissä. Täten ekopistejärjestelmä oli parantanut loma-asunnon palvelutasoa riippumatta siitä, käytettiinkö kiinteistöä juuri kyseisenä vuonna. Kun kunnan jättemaksutaksassa ei ollut eritelty tilannetta, jossa ekopistemaksu määrättäisiin pelkästään rakentamis- ja kunnossapitokustannusten perusteella, kunta katsoi valituksessaan, että ekopistemaksu voitiin määrätä jätelain 30 §:n 2 momentin nojalla taksasta poiketen 50 markaksi.

Korkein hallinto-oikeus kumosi lääninoikeuden päätöksen ja määräsi ekopistemaksuksi 50 markkaa, jonka kunta panisi maksuun. Korkeimman hallinto-oikeuden päätöksen mukaan kiinteistöllä sijaisi X:n käytettävissä oleva vapaa-ajan asunto. *X oli kiinteistön omistajana ja haltijana jätelain 3 §:n 1 momentin 6 kohdassa tarkoitettu jätteen haltija*, joka oli jätelain 11 §:n mukaan velvollinen liittymään alueella järjestettyyn jätteenkuljetukseen, josta hän ei ollut hakenut vapautusta. X oli näin ollen jätelain 31 §:n nojalla velvollinen suorittamaan jätemaksun. X oli ilmoittanut, ettei kysymyksessä ollutta vapaa-ajan asuntoa ollut käytetty, koska perheellä oli toinen vapaa-ajan asunto. Tällä perusteella jätemaksu oli määrättävä taksasta poiketen kunnan valituksessa vaadittuun 50 markkaan.

Korkeimman hallinto-oikeuden päätöksessä on tulkittu käsitettä "jätteen haltija" niin, että kiinteistön omistaja ja haltija oli aina jätteen haltija (ks. kursivoitu teksti edellisessä kappaleessa). Asianomaiselle voitiin määrätä ja panna maksuun jätemaksu, kun kiinteistöllä oli hänen käytettävissään oleva vapaa-ajan asunto.

Kunnissa vallitsevan käytännön mukaan jätemaksu määrätäänkin ja pannaan maksuun sellaisen kiinteistön osalta, jolla on asumiskelpoinen rakennus. Mikäli kiinteistön haltija muistutuksessaan esittää, että kiinteistöllä on vain autiotalo, joka ei ole asumiskelpoinen, hänen tulisi esittää siitä näyttöä, ellei se ole ilmiselvästi jo päällepäin havaittavissa.

Myös muut syyt kuin rakennuksen asumiskelvottomuus voivat olla perusteena jätemaksun poistamiselle.

Ympäristöministeriön, Suomen ympäristökeskuksen ja Suomen kuntaliiton vuodelta 2004 olevassa oppaassa "Haja- ja loma-asutusalueiden jätehuollon palvelutaso-opas" (YO 118) on esitetty suosituksia ja esitetty sellaisina erityisinä syinä, jotka voisivat poistaa jätemaksun:

- kiinteistön haltija laitoshoidossa suurimman osan ajasta
- kiinteistö muutoin todistettavasti asumaton
- vapaa-ajan kiinteistön rakennus asumiskelvoton eikä tarvetta jätehuollon palveluihin ole.

Opas näyttäisi asettavan poistamiselle erilaiset edellytykset sen suhteen, onko kysymyksessä omakotikiinteistö vai vapaa-ajan kiinteistö. Edellisen osalta riittäisi, että se on todistettavasti asumaton, mutta vapaa-ajan kiinteistön osalta edellytettäisiin muun muassa, että kiinteistöllä oleva rakennus on asumiskelvoton. Tätä voidaan puolustella sillä, että vapaa-ajan kiinteistön käyttämättömyys on huomattavasti vaikeampi näyttää toteen.

Jätelain 30 §:n 2 ja 3 momentin säännökset mahdollistavat myös tarkoituksenmukaisuusharkinnan. Toisin sanoen jätemaksu voidaan jättää kohtuullistamatta tai poistamatta taikka määräämättä taksasta poiketen, vaikka oikeudelliset edellytykset siihen täytyisivätkin. Näin on katsottu muun muassa ympäristöministeriön ja Suomen kuntaliiton oppaassa "Haja-asutusalueiden jätehuolto" (1997) järjestetystä jätteenkuljetuksesta vapauttamisen osalta, jota koskeva jätelain 11 §:n 2 momentti (1072/1993) oli kirjoitettu vastaavalla tavalla tarkoituksenmukaisuusharkinnan mahdollistavaan muotoon.

Muistutuksiin annetuista hylkäävistä päätöksistä ei läheskään aina ilmene, onko päätös perustunut oikeus- vai tarkoituksenmukaisuusharkintaan. Jos päätöksessä vedotaan kunnan periaatepäätökseen, se voi viitata tarkoituksenmukaisuusharkintaan.

Tarkoituksenmukaisuusharkinta ei ole täysin vapaata, vaan sitä sitovat kunnan sisällä muun muassa yhdenvertaisuus- ja tarkoitussidonnaisuuden periaatteet. Tarkoituksenmukaisuusharkinta antaa kuitenkin kunnille mahdollisuuden harjoittaa jätepolitiikkaa, joka voi olla erilaista eri kunnissa.

Edellä esittämäni koskee jätemaksusta vapauttamatta jättämistä, mitä kantelunne lähinnä koskee. Totean vielä jätemaksujen kohtuullistamisesta (alentamisesta), että jätemaksun kohtuullistamatta jättämiseen voi vaikuttaa myös se, että jätelain 28 §:n mukaan kunnalla on oikeus kantaa järjestämästään jätehuollosta ja siihen liittyvistä tehtävistä sille aiheutuvien kustannusten kattamiseksi jätemaksua. Kunta voi siis periä jätemaksua jätehuollon järjestämisestä aiheutuvien suoranaisten kustannusten lisäksi myös siihen liittyvistä välillisistä kustannuksista. Kustannusten ei myöskään tarvitse liittyä asianomaiseen kiinteistön käyttöön, vaan ne voivat liittyä jätehuollon yleiseen järjestämiseen tai esimerkiksi jätehuollon hallintokuluihin. Näitä seikkoja eivät monetkaan ottane huomioon jätemaksuja koskevissa muistutuksissaan.

Maksun määrittäminen vanhuksille ja palveluasunnoille

Olette arvostellut jätemaksujen perimistä laitoshoidossa tai palvelutalossa olevien vanhusten tyhjillään olevilta asuinrakennuksilta ja mahdollisesti vielä toisen jätemaksun perimistä palvelutalon asunnosta. Kysytte myös, onko kohtuullista, että vanhuksat joutuisivat vuosittain aina erikseen hakemaan vapautusta jätemaksuista korkeimmalta hallinto-oikeudelta, ja onko kohtuullista vaatia, että korkein hallinto-oikeus joutuisi tutkimaan nämä tapauskohtaisesti.

Totean tämän johdosta, että kunnan jätemaksu määrätään lähtökohtaisesti samoilla perusteilla kaikille kiinteistöille siitä riippumatta, kuka ne omistaa. Muistutuksen tekeminen jätemaksusta voi kuitenkin olla vaikeampaa vanhuksille. Jos vanhus kuitenkin osoittaa olleensa suurimman osan ajasta laitoshoidossa, hänet voidaan vapauttaa vakinaisen asunnon jätemaksusta. Tilanne on ongelmallisempi loma-asunnoksi luokitellun asunnon suhteen, kuten edellä olen esittänyt.

Arvostelemaanne EKO-maksua peritään yleensä asunnoilta. Maksua voidaan periä myös palvelutaloilta, jolloin maksuperusteena on asuntojen/ huoneistojen lukumäärä. EKO-maksusta lähetetään tällöin lasku yleensä palvelutalon omistajalle tai haltijalle, joka sisällyttää siitä aiheutuvat kustannukset perimäänsä vuokraan tai vastikkeeseen kiinteistön ylläpidosta johtuvina kuluina.

Mitä vielä tulee valittamiseen jätemaksusta niin totean, että jätemaksua koskevaan muistutukseen annetusta kunnan päätöksestä valitetaan jätelain 66 §:n (729/2005) mukaan alueelliseen hallinto-oikeuteen ja että hallinto-oikeuden päätöksestä voi valittaa korkeimpaan hallinto-oikeuteen vain, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan. Valitusoikeutta haluttiin rajoittaa, vaikkei jätemaksuista valitettu korkeimpaan hallinto-oikeuteen likimainkaan siinä määrin kuin ilmeisesti oletatte. Korkeimman hallinto-oikeuden vuosikertomuksiin 2000–2004 liitettyjen vuositilastojen mukaan kaikkien saapuneiden jätehuoltoa koskevien valitusten lukumäärä vaihteli välillä 18–44 kpl. Vuosien 2000–2003 tilastot eivät erittele, mikä osuus näistä koski jätemaksuja. Vuonna 2004 saapuneista 18:sta jätehuoltoa koskevasta valituksesta kolme (3) koski jätemaksuja.

Hallituksen esityksessä (HE 112/2004) valitusoikeuden rajoittamista perusteltiin sillä, että jätemaksuihin ei yleensä liity merkittäviä oikeudellisia ongelmia eikä jätemaksuilla yleensä ole myöskään huomattavaa taloudellista merkitystä ja että niihin ei siten liity sellaisia oikeussuojatarpeita, jotka perustelisivat rajoittamatonta jatkovalitusoikeutta.

EKO-maksun periminen ja siitä vapauttaminen

Tiedusteluunne siitä, mihin EKO-maksun periminen perustuu, totean, että se perustuu jätelain 28 ja 29 §:n 2 momentin säännöksiin.

Viitataan EKO-maksun perimisen ja sen laillisuuden osalta 14.6.2000 kanteluun dnro 206/4/00 antamaani päätökseen, jossa ole lausunut muun muassa seuraavaa: "Jätelakia koskevan hallituksen esityksen (HE 77/1993) erityisperusteluissa on lausuttu ehdotetun jätelain 29 §:n 2 momentin osalta seuraavaa:

"Tapauksissa, joissa jätteen *määrää tai laatua ei voitaisi vaikeudetta luotettavasti selvittää (kursivointi tässä)*, voitaisiin jätemaksu määrätä myös jätteen haltijoina pidettävien henkilöiden lukumäärän, jätteen syntypaikan, rakennusten kerrosalan, kiinteistön käyttötarkoituksen tai muun näihin rinnastettavan helposti mitattavan seikan perusteella. Esimerkkinä tällaisesta tapauksesta olisi haja-asutusalueella usealle jätteen haltijalle järjestetty yhteinen jätteiden keräyspiste, jonne tuodun jätteen jatkokuljetuksesta ja käsittelystä voitaisiin maksu kohdentaa keräyspisteen käyttäjille ilman, että keräyspisteeseen tuotujen yksittäisten jäte-erien määrää tarvitsisi erikseen mitata. Edellä tarkoitettuja jätemaksun määräämisperusteita voitaisiin myös käyttää, jos se *olisi tarpeellista ympäristönsuojelun tai jätehuollon järjestämisen kannalta (kursivointi tässä)*. Esimerkkinä tällaisesta tapauksesta olisi kattavasti kaikille kunnan asukkaille järjestetty asumisessa syntyneen ongelmajätteen tai hyödynnettävän jätteen kerääminen. Säännös mahdollistaisi kiinteän perusmaksun perimisen tällaisista palveluista kaikilta palvelun piirissä olevilta jätteen haltijoilta."

Eduskunnan ympäristövaliokunnan mietinnössä nro 11/1993 vp on lausuttu ehdotetun 29 §:n 2 momentin osalta muun muassa seuraavaa:

".....Sen sijaan valiokunta ei hyväksy sitä, että kyseisen momentin nojalla ryhdyttäisiin perimään kiinteää perusmaksua jätehuollon erityispalveluista. Esimerkkinä tällaisesta palvelusta mainitaan perusteluissa kattavasti kaikille kunnan asukkaille järjestetty asumisessa syntyneen ongelmajätteen tai hyödynnettävän jätteen kerääminen.

Valiokunta katsoo, että tällaiset erityispalvelut tulee järjestää yleisin verovaroin eikä perimällä kiinteää jäteperusmaksua. Valiokunta edellyttää, hallituksen huolehtivan siitä, ettei lakiehdotuksen 29 §:n 2 momentin nojalla kunnissa ryhdytä perimään kiinteää perusmaksua jätehuollon erityispalveluista."

Eduskunta on 16.11.1993 hyväksynyt ympäristövaliokunnan mietinnön, jolloin siihen sisältyvästä edellä mainitusta lausumasta on tullut eduskunnan kannanotto.

Eduskunnan lausumilla ei kuitenkaan ole oikeudellista sitovuutta. Lausumat edellyttävät hallituksen ryhtyvän toimenpiteisiin, mutta kysymys on vain poliittisesta velvoittavuudesta. Oikeus-asiamiehen tehtävänä ei ole valvoa lausumien toteutumista, vaan eduskunta itse seuraa sitä lähinnä silloin, kun se vuosittain käsittelee kertomusta hallituksen toimenpiteistä (nyk. hallituksen toimenpidekertomus). Kertomusta käsitellessään eduskunta ottaa kantaa siihen, ovatko lausumat edelleen tarpeellisia ja se voi päättää uudesta lausumasta.

- - -

Eduskunta on hyväksynyt jätelain 29 §:n 2 momentin hallituksen esityksessä 77/1993 vp ehdotetussa muodossa. Säännös mahdollistaa myös kiinteiden jätemaksujen perimisen."

EKO-maksusta näyttää käytännössä tulleenkin eräänlainen "perusmaksu", jota peritään myös muilla nimikkeillä. Harkittaessa jätemaksujen kohtuullistamista tai poistamista jätelain 30 §:n 2 momentin nojalla, kunnat ovat yleensä niille sanotun lainkohdan antaman harkintavallan nojalla päättäneet, että ainakin EKO- tms. perusmaksu tulee maksaa. Niin tällaisten maksujen periminen kuin kuntien omaksuma suhtautuminen niistä vapauttamiseen on hyväksytty oikeuskäytännössä.

3.2.2

Siuntion kunnan menettely

Siuntion "jätemääräysten" kohtuullisuus

Kysytte, ovatko Siuntion kunnan "jätemääräykset" lainmukaisia, kun autiotalon omistajat maksavat jätepestemaksua saman verran kuin ne, joilla on sopimus jätteenkuljetusyrityksen kanssa ja jotka saavat palvelun kerran kuussa oikeasta tyhjennyksestä. Ette ole yksilöinyt, mitä tarkoittatte jätemääräyksillä – jätehuoltomääräyksiä vai jätemaksutaksaa.

Jos tarkoittatte jätemaksutaksaa niin sen mukainen loma-asunnon 65 euron jätepestemaksu on varsin kohtuullinen siihen nähden, mitä esimerkiksi 240 litran jäteastian tyhjennys aikaisempien ja nykyisinkin voimassa olevien jätehuoltomääräysten mukaisella pisimmällä tyhjennysväliällä (2 viikkoa, jos biojäte mukana) maksaa. Suomen Kuntaliiton keräämien tietojen mukaan tällaisen astian tyhjennys maksaa keskimäärin kuusi (6) euroa kerta.

Tulkitsen kuitenkin, että arvostelunne kohdistuu viime kädessä siihen, että pidätte ylimalkaan lainvastaisena kunnan tulkintaa siitä, että omistamanne asuinrakennuksen kaltaisilta rakennuksilta peritään jätepestemaksu- ja EKO-maksu. Tämän johdosta viittaa edellä kohdassa 3.2.1 esittämään ja siinä mainitsemaani korkeimman hallinto-oikeuden ennakkopäätökseen ja totean, että Siuntion kunta ei sinänsä ole menetellyt lainvastaisesti periessään jätepestemaksu- ja EKO-maksua sanotunlaisilta rakennuksilta.

Jätepestemaksu- ja EKO-maksun määrääminen ja maksuunpano

Mitä tulee jätepestemaksun määräämiseen kiinteistöllänne sijaitsevan asuinrakennuksen osalta sillä perusteella, että ette ollut tehnyt jätteenkuljetussopimusta kuljetusyrityksen kanssa, totean seuraavan.

Osassa kuntia järjestetyssä jätteenkuljetuksessa on voimassa ns. sekajärjestelmä (sopimusperusteinen ja kunnan järjestämä jätteenkuljetus). Yleensä tämä on toteutettu niin, että taajama/ asemakaava-alueilla on sopimusperusteinen jätteenkuljetus ja haja-asutusalueella on puolestaan kunnan järjestämä aluekeräyspisteisiin/jätepestemaksuun perustuva kunnan järjestämä jätteenkuljetus.

Järjestelmät voivat olla osassa kuntaa (yleensä haja-asutusalueella) rinnakkaisia ja keskenään valinnaisia. Jos jätteen haltija ei tällöin osoita liittyneensä sopimusperusteiseen jätteenkuljetukseen, hänen katsotaan automaattisesti kuuluvan kunnan järjestämään jätteenkuljetukseen. Tästä on saatettu nimenomaisesti määrätä kunnan jätehuoltomääräyksissä tai jätemaksutaksassa.

Saadun selvityksen mukaan kiinteistönne sijaitsee Siuntion asemanseudun asemakaava-alueella, jossa on ollut kunnan jätehuoltoa koskevien määräysten ja päätösten mukaan voi-

massa yksinomaan sopimusperusteinen jätteenkuljetus. Tämän vuoksi alueella ei myöskään ole jättepisteitä sekajätteen keräystä varten. Koska alueella ei ole vaihtoehtoisena voimassa kunnan järjestämää jätteenkuljetusta, Teille ei olisi käsitykseni mukaan tullut määrätä jättepistemaksua ulkopuolisen haja-asutusalueen jättepisteiden käyttömahdollisuudesta. Katson kunnan menetelleen tässä suhteessa virheellisesti.

Totean kuitenkin, että kysymys siitä, voidaanko asemakaava-alueen sopimusperusteisen jätteenkuljetuksen alueella jätteen haltijan katsoa kuuluvan kunnan haja-asutusalueen jättepisteiden käyttäjiin, jos hän on jättänyt sopimuksen tekemättä, on kuitenkin saattanut olla epäselvä, koska siitä ei tiettävästi ole olemassa mitään oikeuskäytäntöä.

Tämän kaltaisessa tapauksessa kunnalla ei olisi oikeastaan ollut muita keinoja käytettävissä kuin velvoittaa Teidät tekemään kuljetussopimus ja tarvittaessa tehostaa määräystä uhkasakolla. Jätelain noudattamista valvova kunnan ympäristönsuojeluviranomainen olisi voinut Teitä kultuaan ja hankittuaan tarpeellisen selvityksen velvoittaa uhkasakolla Teidät tekemään jätteenkuljetussopimuksen jätteenkuljetusyrityksen kanssa, mikäli aihetta siihen olisi todettu olevan. Tällainen hallintopakkomenettely on kuitenkin kunnan kannalta raskas, varsinkin, jos vastaavia tapauksia olisi useita.

EKO-maksu sen sijaan on yhtäläinen koko kunnassa, eikä se riipu siitä, mikä jätteenkuljetusjärjestelmä alueella on voimassa. Mitään estettä EKO-maksun perimiselle ei siis ole ollut sillä perusteella, että alueella oli yksinomaan sopimusperusteinen jätteenkuljetus.

Muistutustenne käsittely

Olette tehnyt Siuntion kunnalle muistutukset sekä vuoden 2004 että vuoden 2005 jättepiste- ja EKO-maksuista ja pyytänyt niiden poistamista.

Asiassa ei ole voitu selvittää, mitä vuoden 2004 maksuja koskevalle muistutuksellenne on käynyt. Ainakaan siihen ei ole vastattu. Asiassa on siten menetelty virheellisesti.

Rakennusmestari A on 28.12.2005 hylännyt vuoden 2005 jättepiste- ja EKO-maksuja koskevan muistutuksenne perustellen päätöstään sillä, että jätelaki oli muuttunut 1.9.2004 siten, ettei kunta enää voinut myöntää vapautusta järjestetystä jätteenkuljetuksesta (ja että hakemuksen mukaan tontilla oleva kiinteistö oli käytössä). Lisäksi päätös oli otsikoitu koskemaan vain jättepistemaksua.

Muistutuksenne koski nimenomaan Teille määrätystä ja maksuun pannusta jätemaksusta vapauttamista eikä vapauttamisesta velvollisuudesta liittyä alueella järjestettyyn jätteenkuljetukseen, mikä oli 1.9.2004 saakka lain mukaan mahdollista ja mikä käytännössä johti osin samaan lopputulokseen. EKO-maksu voitiin kuitenkin periä myös siltä, joka oli vapautettu järjestetystä jätteenkuljetuksesta.

Moni aluekeräyksenpisteisiin perustuvan jätteenkuljetuksen piirissä olleista ei liene edes tehnyt eroa sen suhteen, oliko kysymys liittymisvelvollisuudesta vai aluekeräys/ jättepistemaksusta vapauttamisesta – olennaista oli se, että kyseistä kunnan jätemaksua ei tarvinnut maksaa. Periaatteessa ero oli kuitenkin selvä.

Kun mahdollisuus vapauttaa järjestetystä jätteenkuljetuksesta poistui jätelain muutoksella (452/2004) jätelain 30 §:n 2 momenttia muutettiin samalla muun muassa siten, että vastapai-

noksi siinä nimenomaisesti todettiin mahdollisuus poistaa jätemaksu kokonaan. Tämän katsottiin tosiasiaassa olleen mahdollista jo aikaisemmankin lain aikana.

Näin ollen rakennusmestari A:n käyttämä perustelu on ollut virheellinen, kuten sen lopputuloskin jätepidemaksun osalta.

3.2.3

Ehdottamanne lainmuutos

Olette liittänyt kanteluunne ehdotukseenne jätelain muuttamiseksi siitä tarkemmin ilmenevällä tavalla.

Totean tämän johdosta, että jätelain kokonaisuudistus on valmisteilla. Hyväksyessään hallituksen esityksen laiksi jätelain muuttamisesta (HE 152/2003) eduskunta hyväksyi samalla muun muassa lausuman, jonka mukaan eduskunta edellytti hallituksen käynnistävän jätelain kokonaisuudistuksen mahdollisimman pian sekä ryhtyvän tarvittaessa valmistelemaan lainsäädäntöä kokonaisuudistusta nopeammalla aikataululla lain toimeenpanossa mahdollisesti ilmenevien ongelmien poistamiseksi. Jätelain kokonaisuudistus sisältyy Matti Vanhasen II hallituksen ohjelmaan. Ympäristöministeriö on asettanut lokakuussa 2007 työryhmän valmistelemaan jätealan lainsäädännön kokonaisuudistusta. Olette toimittanut ehdotukseenne jätelain muuttamiseksi myös ympäristöministeriölle. Minulla ei laillisuusvalvojana ole aihetta ottaa kantaa ehdotukseenne mahdolliseen mahdolliseen käsittelyyn uudistuksen valmistelutyössä.

3.3

Toimenpide

Saatan edellä kohdassa 3.2.2 esittämäni käsitykset Siuntion kunnan rakennusmestari A:n tietoon lähettämällä hänelle jäljennöksen tästä vastauksestani.

Jäljennös tästä vastauksestani lähetetään tiedoksi Siuntion tekniselle lautakunnalle ja Rosk'n Roll Oy Ab:lle sekä Länsi-Uudenmaan jätelautakunnalle ja sen toimesta edelleen saatettavaksi myös vuoden 2009 alkupuolella toimintansa aloittavan Länsi-Uudenmaan jätehuollon liikelaitoskuntayhtymän tietoon.